

Toate acestea
le vei face și tu...
ȘI CHIAR MAI MULTE

Fizica schimbării

G R E G S I M M O N S

Editura Prestige

„De acum nu mai bea apă, ci folosește puțin vin, pentru stomacul tău.“

Timotei 1:23

CUPRINS

Mulțumiri.....	9
Cuvânt înainte	11
1 Câteva minute ca să Țesem un vis al posibilităților.....	17
2 Adevărata călătorie spirituală.....	29
3 Teatrul / teatrele realității	35
4 Karma și cultura.....	49
5 Mentea analogică.....	59
6 Viața personală	69
7 Noaptea întunecată a sufletului	95
8 Miracolele și manifestarea	101
9 Maestrii.....	129
10 Conducătorii religioși	139
11 O minte deschisă	147
12 Emoțiile.....	163
13 Creierul.....	175
14 Înțelepciunea	197
15 Prima întâlnire	223

Toate acestea le vei face și tu...

16	Marile sărbători.....	229
17	Afirmații	235
18	Frecvența	243
19	Dumnezeu știe numai atâta cât știi tu.....	251
20	Guru	259
21	Oportunități	265
22	Sex, iubire și zvonuri.....	277
23	Sufletele pereche și sufletul.....	293
24	Sinuciderea și moartea	301
25	Controlarea fenomenelor meteorologice	309

„Cum poate corpul să fie vindecat instantaneu? Care este afirmația cea mai puternică pe care o poate spune cineva, pentru a rămâne în mintea divină nemărginită și a avea puterea de a vindeca instantaneu?”

Cele două întrebări merg mână în mână, deoarece pentru a răspunde la a doua întrebare, trebuie să înțelegi energia. În modelul lui Ramtha, există șapte niveluri ale minții în toată creația, de la Punctul Zero, cel mai înalt nivel de conștiință și energie, și până în hertzian, nivelul cel mai de jos de conștiință și energie. În fizică, Punctul Zero se numește energia punctului zero. Este energia cea mai puternică, iar fizicienii dedică enorm de mult timp ca să descopere cum să o folosească. Firma sau țara care poate căpăta acces la această energie și o poate folosi și aplica este firma sau țara care va stăpâni peste toate celelalte. Pentru informații mai detaliate, vă rog să citiți cartea lui Ramtha, *Ghidul începătorului pentru crearea realității*.

Energia hertziană, cea mai scăzută frecvență dintre cele șapte niveluri sau medii, este mediul în care existăm în fiecare zi. Energia planului hertzian vibrează la o viteză egală cu soliditatea pereților, a stâncilor, a meselor și a corpului omenesc. Fiecare nivel de deasupra energiei hertziene, care se poate numi frecvență, vibrează la o viteză din ce în ce mai mare. Această frecvență și viteza ei sunt cele care fac distincția între un nivel și altul. Conștiința și energia înseamnă, pur și simplu, că ceea ce gândești și intenția acelor gânduri creează calitatea și circumstanțele din viața ta.

Pentru a vindeca pe cineva sau pe tine instantaneu, trebuie să fii într-o stare concentrată de conștiință și energie, care creează realitate și care domină asupra corpului fizic. Corpul fizic vibrează la nivel hertzian. Următoarele două niveluri de deasupra hertzianului sunt infraroșul și lumina vizibilă. Amândouă aceste niveluri de realitate funcționează într-un mediu polarizat. Lumina vizibilă este mediul energiei fotonice și se caracterizează prin polaritatea pozitiv-negativ, componentele electricității.

Toate acestea le vei face și tu...

Orice boală este rezultatul unor gânduri polarizate, care sunt judecăți, păreri sau concluzii limitate. Aceste atitudini, combinate cu produsul emoțiilor, sunt cele care afectează sănătatea corpului. Ca urmare, pentru a face o vindecare în corpul fizic, trebuie să treci într-o stare mentală care este dincolo de gândul polarizat – și anume, în tărâmul albastru ultraviolet. Această frecvență domină cele trei frecvențe aflate sub ea. Atunci când înveți să accesezi acest nivel al minții, ai puterea să vindeci printr-o atingere.

Povestea mea despre învierea unui pește este un exemplu al acestei tehnici. Pe când mă aflam în Africa de Sud, în 2001, îmi luam rămas bun de la doi dintre profesorii noștri, care mergeau să predea disciplinele de dimineață. Dintr-o dată, Debbie, Maestra Muzicii la noi și profesor de frecvență, strigă la mine: „Uite, am omorât peștele!”. M-am uitat în curte și în iaz se afla un pește, care se uita drept în sus, în soare, cu ochii aceia deschiși ai morții. În iaz nu era niciun strop de apă, nici măcar o pată umedă de unde să se evapore apa. Cu o seară înainte, când ne întorsesem de la ultima oră de curs, stinsesem luminile de la curte și probabil că, în același timp, oprisem și curentul de la pompa de apă.

Fără să mă gândesc, am plasat pe pește un simbol sacru. În momentul următor, i-am văzut gura mișcându-se, dar creierul meu m-a convins că doar îmi imaginam. Apoi l-am văzut din nou cum se mișcă. Eu eram uluit și nu eram în stare să fac nicio mișcare. Apoi, am auzit-o pe Debbie spunând: „Du-te și adu-i niște apă!”. Abia atunci am reușit să ies din concentrare și să funcționez suficient încât să folosesc un recipient de plastic de un sfert de litru, ca să încep să umplu iazul. Până să se întoarcă Debbie și Mike de la disciplinele de dimineață, peștele înota din nou în iaz.

Simbolul pe care l-am folosit este asociat cu tărâmul albastru ultraviolet. Învășasem despre puterea de vindecare a acestui nivel al realității și despre cum să o folosesc pentru restaurare. Nu poți folosi afirmații ca să obții genul acesta de rezultate. O afirmație se folosește pentru a depăși o stare predominantă. Spunem că strălucim de sănătate atunci când suntem bolnavi

și avem nevoie de ajutor. Spunem că suntem fabulos de bogați atunci când avem datoriile. Aceste afirmații, spuse în acest fel, practic dau putere situației de care încercăm să ne despărțim, pentru că recunoaștem că aceste condiții există și că ele sunt realitățile efective ale vieții noastre.

Școala noastră ne învață cum să creăm realitatea, devenind exact circumstanța pe care vrem să o experimentăm. Numim aceasta minte analogică – și aceasta a fost starea mentală în care mă aflam atunci, cu peștele. Însă există și condiții subiacente, care ne împiedică pe cei mai mulți dintre noi să creăm aceste realități extraordinare.

Un mare numitor comun este nevrednicia. Cu alte cuvinte, nu simțim că merităm să fim așa de neobișnuiți și așa de puternici. Mare parte din această atitudine provine din condiționare, fie că am mers la biserică sau nu. Mulți dintre noi încă mai nutresc gândul că numai Dumnezeu poate să facă aceste lucruri.

Dacă înțelegi perspectiva istorică înregistrată în textele sumeriene cu aproape zece mii de ani în urmă, acum știm că Dumnezeii, Elohimii, așa cum se spune în Biblie, au intervenit în evoluția noastră omenească, manipulând ADN-ul omului primitiv. Acest proces de manipulare genetică a început acum peste 455 000 de ani, după spusele lui Ramtha. Această intervenție și relațiile noastre ca ființe omenești cu acei Dumnezeii au creat atitudini de nesiguranță, nevrednicie și slugărnicie care încă mai trăiesc și astăzi, în ADN-ul ființelor omenești.

Atunci când omenirea are aceste atitudini programate în codul genetic, este ușor să ne dăm seama de ce ne este așa de greu să facem lucruri care, în general, sunt rezervate lui Dumnezeu sau unuia dintre reprezentanții lui Dumnezeu, cum ar fi Yeshua ben Joseph, cunoscut și sub numele de Iisus Cristos. „Aceste lucrări pe care le fac eu, le puteți face și voi, și chiar mai multe.” Cu toate acestea, cu greu o să găsești o biserică să fie de acord că această afirmație ar trebui să te includă pe tine sau pe mine.

Școlile de Înțelepciune Străveche predau mai întâi cunoașterea și apoi pregătirea. Cu ajutorul cunoașterii,

Toate acestea le vei face și tu...

studentul înțelege de ce este necesară schimbarea și – mai important – care va fi rezultatul dacă nu există schimbare. Înțelegerea atitudinilor de împotrivire la a fi măreț ne permite să depășim această condiție. Conștiența precedă întotdeauna controlul. Cu această înțelegere a motivului pentru care ființele omenеști își limitează uzul propriei lor puteri, se poate corecta această îndelungată lipsă de înțelegere a motivului pentru care ființele umane au experiența unui simț general al nevredniciei.

Înainte să vin la școală și să aflu despre natura mea mai măreață, îmi construiam un imperiu de lucruri dobândite, pentru că acele lucruri mă defineau pe mine. Eu mă defineam prin realizările mele și prin achizițiile mele. Funcționam sub imperiul unui standard de viață de genul „mai mult înseamnă mai bine“. Aveam trei case, dar pentru că le foloseam doar ocazional, am închiriat o a patra casă, pe plajă, care să-mi fie reședința principală. Aveam investiții în cai arabi de spectacol, care îmi permiteau să călătoresc la spectacolele de cai, astfel că aveam ceva de făcut vreme de câteva weekenduri pe an. Aveam resursele de bani și de timp ca să-mi urmez propriile vise, dar visele mele erau să cumpăr lucruri care să-mi stingă plictiseala. În cele din urmă, am ajuns să înțeleg că modul acesta de viață era un drum închis, literalmente. M-am întrebat: „Oare o să mai cumpăr încă o casă în care n-o să locuiesc?“. Dintr-o dată, mi-am dat seama că acumularea de bunuri nu era o activitate care să susțină viața – și nici una care mă definea cu acuratețe pe mine, ca ființă umană. Acesta a fost începutul căutării mele de a da mai mult sens vieții pe care o trăiam.

„Ce este antimateria și care este rolul ei în crearea realității?“

Iată o întrebare excelentă. De fiecare dată când luăm un concept bidimensional – o imagine, o poză sau un cuvânt – pe care vrem să îl manifestăm în realitatea noastră tridimensională, trebuie să luăm în considerare aspectele sale pozitive și negative. În realitatea pe care o percepem,

totul este compus din sarcini pozitive și sarcini negative. Chiar și atomii care formează toată materia au sarcini pozitive în nucleu și sarcini negative în stratul de electroni, astfel că, atunci când creăm realitatea, devenim conștienți de faptul că imaginea pe care ne concentrăm este aspectul pozitiv al intenției noastre, care corespunde materiei. Ceea ce face ca acea imagine bidimensională să devină o parte a realității noastre tridimensionale și a experienței noastre este imaginea ei în oglindă, sau ceea ce se numește aspectul ei de antimaterie. Ordinul Rozicrucian și alte școli străvechi dinaintea acestuia foloseau o oglindă ca instrument de manifestare. Dacă te uiți în oglindă și ridici mâna dreaptă, imaginea îți va arăta ca și cum ridici mâna stângă. Oglinda aceea reflectă aspectul antimaterie a ceea ce se oglindește în ea.

Prin folosirea corespunzătoare a creierului, se ia o imagine bidimensională și se proiectează holografic în lobul frontal, partea din creier care răspunde de intenție. O hologramă este o imagine tridimensională. Dacă ne concentrăm pe ea fără a fi distrași de altceva, aceasta creează experiența tridimensională pentru persoana care observă. Acest proces de transmutare de la o imagine bidimensională la o imagine tridimensională este esențială pentru crearea unei experiențe. Dacă imaginea rămâne bidimensională, atunci, în loc să creăm bogăție fabuloasă, o să primim o carte poștală (bidimensională) de la un prieten care ne-a făcut o poză pe când stăteam în fața hotelului Bel Air, care este frecventat de persoanele foarte bogate și celebre. O carte poștală este o experiență diferită de aceea de a-ți lua o cameră la acel hotel.

Putem manifesta realitatea prefăcându-ne. Dacă vom continua să ne prefacem suficient de mult timp, vom fi declanșat neuronii dintr-o parte anume a creierului, pe care o va facilita Observatorul, prin aceeași lege care spune: „Ce culegi, aia vei semăna“. Astfel că actul de prefacere va duce la manifestare, dacă îl facem suficient de mult timp încât să creăm rețeaua neuronală în creier. Prefacerea este unul dintre procesele pe care le folosesc marii actori pentru a crea un personaj. Atunci când „ești personajul“; acest proces cablează

Toate acestea le vei face și tu...

circuitele unei rețele neuronale sub forma unei atitudini. O atitudine, dacă nu este schimbată, devine o parte permanentă a personalității noastre. După cum am fost învățați, personalitatea este un grup de programe automate, care pot fi declanșate de un gând.

Există multe studii care au arătat că acțiunea de a te preface este la fel de puternică în crearea unei aptitudini ca și exersarea efectivă a acelei aptitudini. Ambele activități folosesc creierul în același fel. Știința a arătat că, pentru creier, nu există diferență între ceea ce se exersează efectiv și ceea ce este imaginat ca fiind exersat. Există rapoarte publicate, despre copii care fac aruncări libere cu o minge de baschet și, mai recent, există un studiu despre cântatul la pian. În ceea ce privește studiul despre mingea de baschet, copiii au fost împărțiți în trei grupuri. Toți copiii au făcut un anumit număr de aruncări libere, pentru a stabili un standard de bază al performanței. Nu îmi amintesc criteriile exacte, dar era ceva de genul că primul grup trebuia să facă douăzeci și cinci de aruncări libere de două ori pe zi, vreme de două săptămâni, grupul al doilea trebuia să își imagineze că face douăzeci și cinci de aruncări libere de două ori pe zi, vreme de două săptămâni, iar al treilea grup nu a făcut nimic. La sfârșitul celor două săptămâni, grupul al treilea nu prezenta nicio îmbunătățire, dar grupurile unu și doi prezentau îmbunătățiri la același nivel. Această atenție concentrată, combinată cu o tehnică de vizualizare, este cheia pentru crearea de noi realități folosind conștiința. Creierul funcționează într-un mod foarte exact și atât exersarea, cât și imaginarea exersării funcționează la fel de bine.

Se știe că mulți mari atleți lucrează cu vizualizarea. Până nu demult, Phil Mickelson era cunoscut ca fiind cel mai bun jucător de golf care nu câștigase niciodată o competiție importantă. El și-a atribuit câteva dintre succesele sale recente lucrului cu vizualizarea. Pentru a câștiga în Turneul Maeștrilor, despre care se spune că e

cel mai mare turneu de golf din fiecare an, el trebuia să joace cu succes o minge pe o distanță de optsprezece picioare. Și-a vizualizat mingea intrând în gaura aceea de mai multe ori, până când a lovit efectiv punctul de concurs. Așa că, de fapt, a avut trei sau patru încercări înainte să își joace mingea cu succes.

La școala noastră, folosim vizualizarea numai după ce am pregătit creierul corespunzător pentru a accepta această nouă idee. Toate ideile noi vor stârni oarecare împotrivire din partea creierului. După cum am văzut în cazul copiilor din Bronx, ideile noi sunt acceptate numai dacă impactul acelor idei poate să fie prevăzut cu ușurință. Dacă impactul nu poate fi prevăzut, atunci trebuie să pregătim creierul, într-un mod anume, să accepte această idee. Vizualizarea fără pregătirea creierului este o activitate care consumă timp și este ineficientă. Ea va funcționa, dar trebuie să te pregătești să ai foarte multă răbdare. Pregătirea corectă a creierului ocolește această împotrivire la schimbare și adesea avem rezultate imediate. De asta vor oamenii să meargă la o școală care îi învață această cunoaștere.

„Și cum diferă ceea ce tocmai ai descris de afirmații?”

Afirmațiile sunt folosite fără cunoașterea necesară pentru a le optimiza puterea. În cele mai multe cazuri, oamenii obțin opusul a ceea ce încep să afirme. Însuși actul de a crea o afirmație declară în mod emfatic că nu ai ceea ce afirmi. Conform efectului Observatorului din mecanica cuantică, vei continua să nu ai acel lucru. Dacă cineva folosește o afirmație pentru a depăși o situație cum ar fi lipsa financiară sau sănătatea precară, șansele de schimbare sunt foarte mici. Amintiți-vă de afirmația: „Cum e înăuntru, așa e și în afară”. Trebuie să devii ceea ce vrei să experimentezi. Afirmațiile sunt folosite adesea ca o rugăciune. În momentul în care afirmi ceva sau te rogi pentru ceva care este separat de tine, acel ceva trebuie să rămână separat de tine, pentru că tu l-ai

Toate acestea le vei face și tu...

creat astfel, în aplicarea sa. Afirmațiile și rugăciunile se fac pentru că ai nevoie de ceva ce nu ai. Acest lucru este așa de important! Dacă înțelegi diferența dintre a cere ceva ce nu ai și a deveni ceva ce vrei, atunci vei avea cheia către împărăția cerurilor. În clipa asta, întrebarea evidentă ar fi: Cum să devii ceva ce vrei? Iar răspunsul este: Du-te la o școală care te învață această cunoaștere.

Când îți dai seama că toată lumea din cultura noastră suferă de deficit de atenție, atunci începi să îți dai seama de ce capacitatea de a te concentra pe un singur lucru fără a fi distras de altceva se numește măiestrie. Conform unor studii recente, oamenii sunt distrași de șase până la zece ori în fiecare minut. Așa că, la început, disciplinele sunt practicate cu noi dorințe, care concurează împotriva atitudinilor care au fost fixate de douăzeci, treizeci sau mai mulți ani de acceptare. Distragerea vine de la rețelele neuronale existente, care ar putea să fie înlocuite cu aceste noi idei și realități potențiale. Bătălia aceasta între regimul existent și noul regim, care cere o transformare de paradigmă, va continua. Dacă persisti în a practica disciplinele cu orice idee nouă, în cele din urmă, ideea nouă va câștiga această bătălie. Se va forma o nouă rețea neuronală, care este noul regim de putere, iar distragerile vor dispărea. Acesta este exact modul în care facem schimbări în viața noastră.

„Eu cred că invizibilitatea este posibilă, dar știi care sunt secretele pentru a modifica legile fizicii?”

Nu modifici legile fizicii, ci te conformezi lor. Tu te referi la fizica clasică, la o paradigmă veche de patru sute de ani – și desigur, niciuna dintre acele legi clasice nu poate să explice fenomenele ezoterice. Însă noua știință a mecanicii cuantice și efectul Observatorului permit ca toate gândurile să fie experimentate ca realitate – inclusiv invizibilitatea. Secretul nu stă în legea care permite fenomenele exotice, ci în cunoașterea faptului că este posibil și că disciplina devine infrastructura pentru experimentarea posibilității.

„Există ceva ce pot să fac pentru a ieși din inerția care mă blochează? Mi-am pierdut locul de muncă acum trei ani. Mi-am pierdut casa și asigurarea medicală. Încă nu am găsit de lucru, pentru că sunt fie supracalificat, fie subcalificat pentru posturile respective. Am 58 de ani și deja nu mai recunosc persoana care se uită la mine din oglindă. Merg la o biserică metafizică, dar sunt din ce în ce mai descurajat, din cauza lungii liste de rugăciuni fără răspuns.”

Atunci când înțelegi că ceea ce gândești tu are o importanță materială – de fapt, ceea ce gândești *este* material – atunci vei înțelege de ce rugăciunile tale nu îți găsesc răspuns. Primul lucru în care ești prins este faptul că ți se amintește în fiecare zi despre lipsurile tale. Îți observi mediul – acesta îți arată lipsurile – și asta continuă să îi întărească realitatea. Va trebui să rupi acest ciclu evident de a te vedea în acest fel. Nu poți să depinzi de ochii tăi și să-i lași să facă asta pentru tine, pentru că ei nu vor face decât să îți trădeze noua intenție. Noi învățăm la școală cum să devenim ceea ce vrem să experimentăm. Acum, asta devine rugăciunea noastră zilnică. De fiecare dată când ne gândim la această nouă experiență, aducem mulțumiri inteligenței din noi care deschide ușile către această oportunitate. Am fost învățați să facem asta în fiecare zi, până când ea se manifestă în viața noastră. Dacă angajamentul nostru este să o facem până când se manifestă, atunci vom activa partea din creier care are puterea și autoritatea de a observa acest gând ca realitate fizică. Învățăm cum să facem asta la școala noastră, iar rezultatele par incredibile, pentru că e așa de simplu... Dacă vei sfârși prin a veni la școală, vei învăța știința exactă a acestui proces. Știința este importantă, pentru că ea șterge îndoiala care subminează întotdeauna noul vis.

„Poți să explici ce implică această concentrare zilnică?”

Toate acestea le vei face și tu...

Concentrarea zilnică înseamnă să-ți fi creat ziua și să susții acea intenție, așa cum se desfășoară ea în decursul zilei. La școala noastră, am inclus discipline care întăresc această idee de a susține o intenție pe durata întregii zile. Când facem Plimbarea la un eveniment, facem această plimbare de cinci sau șase ori în decursul zilei. Dacă îți amintești atât de des ceva ce vrei să crezi, atunci micșorezi cantitatea de timp din fiecare zi în care vei fi uitat ceea ce crezi. Toate disciplinele din școală sunt făcute pentru a ascuți capacitatea studentului de a susține un gând pentru o anumită perioadă de timp, fără a fi distras de altceva. Dacă poți să înveți să faci asta, vei fi stăpânit aptitudinea fundamentală pentru a-ți manifesta orice experiență în viața ta.

„Poți să vorbești despre karma și despre folosirea diferitelor părți ale creierului pentru a crea alte realități? Mă refer la găsirea unui nou loc de muncă. Poate că ai un anumit loc de muncă pentru că, din punct de vedere karmic, acolo trebuie să te afli. Atunci dorința de a stabili o intenție să îți găsești un nou loc de muncă, la care vei fi mai fericit, o să fie inefficientă? Cu alte cuvinte, karma este mai puternică decât stabilirea unei intenții pe care vrei să o manifesti?”

Nimic nu este mai puternic decât stabilirea unei intenții și manifestarea acelei realități printr-o observare insistentă. Nu există nicio karma care să fie mai puternică decât un nou vis. Karma înseamnă, pur și simplu, că ai o treabă neterminată. Asta e karma ta. Este mentalitatea asta care obiectează mereu la gânduri noi și la vise noi, pentru că ele amenință realitatea previzibilă și existentă. Acesta este contextul în care karma are efect asupra găsirii unui nou loc de muncă. Ea se manifestă prin aceea că te convinge, literalmente, să nu accepți anumite oportunități. Această mentalitate se va strădui să îți reamintească de toată siguranța pe care ți-o oferă vechiul loc de muncă și de posibilele capcane care pândesc în umbra oportunității noi și imprevizibile. Tocmai asta s-a întâmplat și cu copiii din Bronx și cu dialogul interior care s-a desfășurat în capul lor.